

Τὸ οὖς. *ιατρεῖον*.

Αἰθουσα ἢ ἄλλος χώρος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἱατρὸς δέχεται τοὺς ἀσθενεῖς πρὸς ἐξέτασιν ἐνθ' ἄν.: *Νὰ πᾶς 'ς τὸ γιαντρεῖο, νὰ σ' ἀνοίξῃ 'φτοῦν' τὸ λουθουνάρι ὁ γιαντρός (λουθουνάρι = δοθιήν) Γαργαλ. Θὰ πάου τοῦ προντ' 'ς τοῦ γιαντρεῖου, νὰ μὴ ξιτάξ' οὐ γιαντρός 'Αλόνν.*

γιάτρεμα τό, πολλαχ. γιάτρεμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) γιάτρεμα βόρ. ἰδιώμ. δᾶτρεμα Πόντ. (Ἰμερ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.).

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὖς. *γιάτρευμα*, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. Δουκ. εἰς λ. *θαράμαός*.

Γιάτρεια 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γιατρεμονή ἡ, Πόντ. (Οἶν.).

Ἐκ τοῦ ρ. *γιατρεύω* καὶ τῆς παργωγ. καταλ. -μ ο ν ῆ εἰς Πόντον, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 8 (1912), 6. Πβ. τὸν αὐτόν, Ἀθηνᾶ 24 (1912), 7.

Γιάτρεια 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιατρεμός ὁ, σύνηθ. γιαντριμός βόρ. ἰδιώμ. γιαντριμὸς Χίος (Φυτ.) διατρεμὸς Κάρπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γιατρεύω*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *διετρεύω*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Γιάτρεια 1, τὸ ὅπ. βλ., σύνηθ.: "Οἱ οἱ γιαντροὶ τὸν εἶδαν καὶ γιαντριμὸν δὲν ἔχει σύνηθ. Τὸν εἶδαν πολλοὶ γιαντροὶ καὶ εἶπαν πὼς δὲν ἔχει γιαντριμὸν, πὼς θὰ πεθάνῃ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) "Ἐνα τέτοιον σπυρὶ δὲν ἔχ' γιαντριμὸν Λέσβ. (Πάμφιλ.) Δὲν ἔχ' πιά γιαντριμὸν αὐτὸ τοῦ χέρ' Εὐβ. ("Ακρ.) Φίβγα, νὰ φίβγουμι, ἀδιοφέ, αὐτὴ τρὺπ'σι κι ἀπ' ἀλλοῦ, γιαντριμὸν δὲν ἔχει (ἐκ διηγ.) Μακεδ. (Καστορ.) || Ἄσμ.

Λαβώσαν τὴν Γιαννάκαινα 'ς τὸ χέρι καὶ 'ς τὸ πόδι, καὶ μπαίνοβγαίνουν οἱ γιαντροὶ καὶ γιαντριμὸν δὲν ἔχει Πελοπν. (Βασαρ.)

Γιαντροὶ νὰ τὸν-γιατρεύουσιν τσαὶ γιαντριμὸν-μὴν ἔσῃ! Μεγίστ. β) "Ιασις ψυχικοῦ πάθους, παρηγορία θλίψεως σύνηθ.: "Ὁ πόνος μου δὲν ἔχει γιαντριμὸν Σίφν. || Ἄσμ.

Σῦρε, παιδί μου, 'ς τὸ καλὸ, καὶ σὺ ἀρρωστία δὲν ἔχεις, μιὰ κόρη σὲ βαλάδωσε, καὶ γιαντριμὸν δὲν ἔχεις Λευκ. || Ποίημ.

... "Ὀλ' οἱ γιαντροὶ τὸ λένε

πὼς ἔχει πάθος τῆς καρδιᾶς καὶ γιαντριμὸν δὲν ἔχει Σ. Περεισιᾶδ., Ἐσμέ, 22. 2) *Γιάτρεια 2*, τὸ ὅπ. βλ., σύνηθ.: Ἄσμ.

Μπαίνουν καὶ βγαίνουν οἱ γιαντροὶ καὶ γιαντριμὸν δὲ βροῖσκουν Στερελλ. ("Ακαρναν.)

Τὸν παραστέκουν οἱ γιαντροὶ καὶ γιαντριμὸν δὲ βροῖσκουν Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Καὶ τὸ γυαλὶν ὡσὰ ραγῇ, πρὶν διατρεμὸν δὲν ἔχει Κάρπ.

γιατρευτικός ἐπίθ., Λεξ. Βάιγ. κ.ά. Θηλ. γιαντριμική Λεξ. Βλαστ., 402 γιαντριμική Μακεδ. (Βελβ.) Οὐδ. πληθ. γιαντριμικά πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. *ιατρευτικός*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Θεραπευτικός, ἱματικός Μακεδ. (Βελβ.) Λεξ. Βάιγ. κ.ά. 2) Οὐδ. α) Θηλ., ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Λεξ. Βλαστ. 402. β) Οὐδ., ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἱατροῦ πολλαχ.

γιατρεύω κοιν. γιαντρεύω βόρ. ἰδιώμ. γιαντρεύω Ἀνδρ.

Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Λέρ. Μέγαρ. Μεγίστ. Χίος κ.ά. γιαντρεύω Εὐβ. (Βρύσ. Κονίστρ. Κουρ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γιαντρεύω Κύπρ. Κῶς γιαντρεύω Κύπρ. γιαντρεύω Κύπρ. γιαντρεύω Καλαβρ. (Μπόβ.) γιαντρεύω Καλαβρ. (Μπόβ.) γιαντρεύω Σαμοθρ. γιαντρεύω Σαμοθρ. διατρεύω Κάρπ. Κάσ. δᾶτρεύω Πόντ. (Ἰμερ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γιαντρεύω ἴμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γιαντρεύω ἴμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γιαντρεύω ἐνι Τσακων. (Πραστ.) Μετοχ. γιαντρεντέ Τσακων.

Τὸ Βυζαντ. *γιατρεύω*, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. *ιατρεύω*. Βλ. Γαδάρ. διήγ. στ. 205 (ἐκδ. Wagner, σ. 130). Ὁ τύπ. *γιατρεύω* καὶ εἰς Ἐρωτόκρ. (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) Α 138, 1744, Γ 1632. Περὶ τοῦ τύπ. *γιατρεύω* βλ. ἀφιέρ. εἰς Χατζιδ., 95. Ἐκ τούτου ὁ τύπ. *γιατρεύω* δι' ἄνομ.

1) Θεραπεύω, ἰώμαι κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἰμερ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ. Χαβουτσ. κ.ά.): Πήγαινε 'ς τὸ γιαντρὸ νὰ σὲ γιαντρεύῃ. Ξέρει καὶ γιαντρεύει τὸν πονόματο. Ἡ πενικιλλίνη γιαντρεύει πολλὰς ἀρρώστιας κοιν. Ἐκαὶ καὶ τὴν γιάτρισσα 'ς τὸ χωριό, γιάτρενα τὴν χρυσὴν Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐπῆραν τοὺς 'ς τὸ σπῆτιν, τοὺς ἐγιάτρεψαν τζαὶ τοὺς ἐτδοιμίσασιν Χίος (Πισπιλ.) Πῆμ' 'ς ἕνα ψιφτονγιαντρὸ κι πιρίμινι νὰ δοῦν γιαντρεψ' Εὐβ. ("Ακρ.) Ἐχ' γιαντρεψ' κόσμον κι κουσμάξ' αὐτόθ. Εὐτός γιαντρός εἶναι γαλός, γιαντρεύει γι-οῦλ-λους τοὺς ἀρρώστους Κῶς Ἐχω γιαντριμένους ἀμέτρητοι Σῦρ. Τὸ ῥαφαν τοῦ πιδὶ κι μὴ κιρὸν γιαντρεύ'κιν (=ἐθεραπεύθη) Μακεδ. (Βελβ.) Τὴν χρυσάφιδα τὴν ἡγιάτρευ'κανε 'ς τὰ λιέματα τοῦ φεγγαριοῦ (χρυσάφιδα = ἱκτερος, λιέματα = λιγέματα = περίοδος τῆς λειψοφώτου σελήνης) Εὐβ. (Στρόπον.) Ἐν ἐμβορῶσαν οἱ ζατροὶ νὰ τὸν-γιατρεύω Κάρπ. ("Ελυμπ.) Ἡ θειά-Σταμάτω ἡ Κοσσυφίνα ἦτανε πρᾶχτικὴ γιάτρισσα καὶ γιάτρενε καὶ τὸ κακὸ σπυρὶ ἀκόμα (κακὸ σπυρὶ = ὁ ἄνθραξ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μὴ γιάτρεψι οὐ βλάχους τοῦ πονδάρη μ' Στερελλ. ("Αχυρ.) Ἄν' ἔκιν ἔχον γιαντριμὸν μὲ 'αἱ (τὸν εἶχα θεραπεύσει μὲ λάδι) Τσακων. Νὰ μὴ ζάῃ ἀρρωστε, νὰ ζάῃ γιαντριμὸν πλέα στραγιώτα (νὰ μὴ πάῃ ἀρρωστος, νὰ πάῃ πλέον ὑγιής εἰς τὸν στρατὸν) αὐτόθ. Τοῦ κάψ'μου γιαντριμὸν μὴ τ'χουραλ'φή (=χωρναλοιοφή=ἀσβεσταλοιοφή) Εὐβ. (Στρόπον.) "Αι-Πανδελέμονα, διατρε τοῦ κόσμον, ἀπὸν διατρεύεις τίς καρδιές τσαὶ διασκορπᾷς τοὺς πόνους, διὰτρεψε τὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ (ἐξ ἐπιδ.) Κάσ. Μὴ φράφον πὸν τοῦ ζ'ματᾶμ' γιαντρεύωμι τὰ λ'κουσκισμένα τὰ πρᾶτα (φράφος = τὸ δένδρο μελία, ζ'ματᾶμ = ζεματᾶμε = βράζομε, λ'κουσκισμένα πρᾶτα = τὰ τραυματισμένα πρόβατα ἀπὸ λύκους) Θεσσ. (Σταγιάδ.) Τὸ παῖν εἰμ'-ματ-τιασμένον τζαὶ πρέπει νὰ γιαντριμῇ Χίος Ξεζ-ζεγδαρώθησεν ὁ κακόμοιτος γιὰ νὰ πάῃ νὰ γιαντρεύῃ τὸ παῖν δον (ξεζ-ζεγδαρώθησεν = ἐπώλησε τὰ βόδια του, κακόμοιτος = κακόμοιρος) Κῶς (Καρδάμ.) || Παροιμ.

Βάθρακας ξικολιασμένους ἄλλον βάθρακα γιαντρεύει (ἐπὶ τῶν βοηθούτων ἄλλους παρὰ τὴν ἰδικὴν τῶν ἀνάγκην καὶ ἀδυναμίαν) Θεσσ.

Ἄν εἶδεν ὁ λύκος γιαντριμὸν, ἐγιάτρενε τὸν-λύκον του (ἐπὶ τῶν ὑποσχομένων βοήθειαν εἰς ἄλλους, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι ἀνίσχυροι. Πβ. τὴν ἀρχ. «ὁ τῶν ἄλλων ἱατρὸς ἔλκεσι βρύων») Κύπρ.

Σώπα παραπονιάρικο κι ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη καὶ μὲ τὰ βότανα τῆς γῆς γιαντρεύονται τὰ πάθη (ἐπὶ τῶν συμβουλευόντων ὑπομονὴν) Ἀθῆν.

Κρυμμένους γιαρᾶς δὲ γιατρεύετι (ἐπὶ τῶν ἀποκρυπτόντων τὰς ἐαυτῶν ἀδυναμίας ἢ καὶ ἀσθενείας) Μακεδ. (Κολινδρ.)

Τὰ γιατρεψ' ἀπ' τὴν κόρυζα νὰ μοῦ τὰ φάη τ' ἀλούπι (κόρυζα = ἀσθένεια τῶν πουλλερικῶν, ἀλούπι = ἀλεπού· ἐπὶ τῶν ματαίως κοπιώντων) Ἰόνιοι Νῆσ.

Οὔτε γιατροὶ γιατρεύουνε οὔτε ἄγιοι βοηθοῦνε (ἐπὶ καταστάσεων αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιδέχονται καμμίαν θεραπείαν) Εὐβ. (Βρύς.) Ἄν ἤξερ' ὁ κασσίδης, θὰ γιατρενε τὴν κασσίδα του (ἐπὶ ἀλαζόνος καὶ ὑποκριτοῦ) Πελοπν. (Γορτυν.) Ὁ σκύλλος ὅταν λαβώνεται, μὲ τὴ γλῶσσα του γιατρεύεται! (ἐπὶ τῶν δι' ἰδίων μέσων βοηθούτων ἐαυτοὺς) Πελοπν. (Πάτρ.) || Ἄσμ.

Ἵς τοῦ Χάρου τὶς λαβωματιᾶς βότανα ἔχ-χωροῦνε μηδὲ γιατροὶ γιατρεύουνε μηδ' ἄγιοι βοηθοῦνε (μοιρολ.) Εὐβ. (Κοῦρ.)

Ἡ ἀγινάρα 'ς τὸ χωριὸ βραστή, λεμόνι, λάδι, καὶ νὰ πορῇ τὸ σ'κώτι σου, γιατρεύεται τὸ βράδυ Κρήτ.

Πολλὲς πληγὲς ἡγιατρεψα κ' ἡβαλα καὶ βοτάνι, μ-μὰ ἡ δική σου ἡ πληγὴ δὲν εἶναι γιὰ νὰ γιάνη Κῶς (Κέφαλ.)

Βουργά γιατρό νὰ φέριτι, γιατρό νὰ μὴ γιατρέψη (βουργά = γοργά, σύντομα) Μακεδ. (Πεντάπολ.)

Κὶ ποιὸς θὰ φάη νὰ γιατρυφτῇ κὶ ποιὸς θὰ φάη νὰ γιάνη; Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.)

Πόνος πού δὲ γιατρεύεται γιατροὶ δὲ δὸ βερνᾶνε (δὲ δὸ βερνᾶνε = δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸν θεραπεύσουν· ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Καρβελ.)

Τόσοι γιατροὶ μέσ' 'ς τὸ δουνιᾶ, τόσοι καθηγητάδες κανέναν δὲν εὐρέθηκε καρκίνο νὰ γιατρέψη (μοιρολ.) αὐτόθ. Συνών. γερεῦω, γιαιίνω, γιανί-σκω, κἀνω καλὰ. β) Ἀνακουφίζω καὶ ψυχικῶς, παρηγορῶ σύνθηθ.: Πέθανε ἡ γυναῖκα του καὶ τοῦ ἄφησε μεγάλον πόνο 'ς τὴν καρδιά· ποιὸς θὰ τοῦ τὸν γιατρέψη; σύνθηθ. Τὸν ἄφ'σι ἡ ἀρριβουνιαστ'κιά τ', κὶ τοῦτ' ἀγουνίζιτι νὰ τοὺν γιατρέψ' Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἐλα κάτσε κοντά μου, νὰ μοῦ διατρέψης τὴν γαρδιά Κάσ. || Ἄσμ.

Ἐφτὰ γιατροὶ βασιλικοὶ γιατρεύουν ἓνα νόνο, κ' ἐσὺ μ' ἓνα σου ξάνοισμα τότε γιατρεύεις μόνο Κρήτ.

Σὰν ἔχης πόνο 'ς τὴν γαρδιά, ἄμε νὰ τότε γιάνης, νὰ βρῇς διατρό νὰ διατρευτῇς, νὰ ζιῇς, νὰ μὴπ-πέθάνης Κάρπ. γ) Ἰκανοποιῶ τὰς ἀνάγκας τινὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ποιὸς θὰ φάη, ποιὸς θὰ γιατρυφτῇ ἀπ' αὐτό! (ἐπὶ φαγητοῦ ἀνεπαρκοῦς διὰ τὰ ἄτομα διὰ τὰ ὁποῖα προορίζεται). 2) Παρέχω τὰς φροντίδας μου εἰς ἀσθενῆ, νοσηλεύω σύνθηθ.: Εἶναι ἄρρωστος καὶ τὸν γιατρεύει ἡ γυναῖκα του. Ἐπεσε 'ς τὸ κρεβάτι καὶ τὸν ἐγιατρενε ἡ ἀδελφή του πολλὰ. 3) Μετοχ. γιατρεμένος, ὁ διὰ χημικῶν φαρμάκων διωρθωμένος, νοθευμένος, ἐπὶ οἴνου Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.): Πίνουμι γιατρεμένου κρασί.

γιατροήσιμος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιατροήσιμος Χίος (Πισπιλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γιαιρός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-ήσιμος.

Κατάλληλος πρὸς θεραπείαν, συνήθως πρακτικὴν ἐνθ' ἂν.: Τὸ ζεστόλ λάιν τοῦ κανδηλιού ἐγ γιατροήσιμο Πισπιλ. Τὰ καρυδόφυλλα ἐγ γιατροήσιμα γιὰ τοὺς ρεματισμοὺς αὐτόθ.

γιατρική ἡ, σύνθηθ. γιατριτσή Πελοπν. (Καρδαμ.)

Τὸ Βυζαντ. γιαιτρική, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Δουκ. εἰς λ. γιαιρός: «διδάσκαλος τῆς γιατρικῆς». Anonymus, De Nuptiis Thesei libr. 5.

Ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη τοῦ ἱατροῦ σύνθηθ.: Ἀμα δὲ δὸ γάνη καλὰ ἡ γιατριτσή, πάει καλιὰ του (= θὰ πεθάνῃ) Πελοπν. (Καρδαμ.) Ποῦ τ'ν ἔμαθες τ' γιατρική σὺ κὶ μὰς καν'ς τοῦ γιατροῦ; Εὐβ. (Ἀκρ.) Συνών. γιαιροσύνη 1. β) Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ κοιν.: Μὲ τὴ γιατρική ἄλλοι πλουταίνουν κὶ ἄλλοι πεθαίνουνε 'ς τὴν ψάθα σύνθηθ.

γιατρικό τό, γιατρικόν Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)—Λεξ. Βάνγ. γιατρικό κοιν. γιατρ'κό Θεσσ. (Συκαμν.) γιατ-τρικό Χάλκ. γιατρικὸ Τσακων. (Χαβουτσ.) γιατξικό Τσακων. (Μέλαν.) γιατρικό Κορσ. γιαττικό Σαμοθρ. διατρικό Κάρπ. Κάσ. δατρικόν Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γιατρικό Κύπρ. (Καλοπαναχ. Μουτουλ. Πεδουλ.) ατ-τρικό Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ατ-τρικό Σύμ.

Τὸ Ἑλληνιστ. ἱαιτρικόν, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἱαιτρικός, ὡς οὐς. κατὰ παρὰλειψιν τοῦ οὐς. φάρμακον. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2,124. Ὁ τύπ. γιαιτρικόν καὶ παρὰ Σομ.

Φάρμακον κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Παίρων - δίνω - φτειάνω γιατρικά κοιν. Παίρων γιατρικά, ἀλλὰ ὠφέλεια δὲ βλέπω κοιν. Νὰ πάσης τοῦτο τὸ γιατρικό καὶ θὰ γένης περδίκι (=θὰ θεραπευθῇς τελείως) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γιὰ τὴ λυσουρία τὸ καλύτερο γιατρικό εἶν' οἱ βατοκορφάδες (λυσουρία = δυσουρία) αὐτόθ. Τῆς σκινιᾶς τὸ λάδι ἦτανε γιατρικό Ἀγαθον. Νὰ πά'ς τοῦ γιατρικό σ', πιδὶ μ', γιὰ νὰ γέν'ς καλὰ Στερελλ. (Ἀκρ.) Τί καλὸ 'χει; Οὐλο γιατρικά πίνει Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἐδονκα πουλλὰ λιπτά 'ς τὰ γιατρικά Ἡπ. (Κουκούλ.) Θέλον νὰ μάσου λῖγον μέντα γιὰ γιατρικό (μέντα = ἡδύοσμος) αὐτόθ. Τὴ σαλαμέντρα ἂν τ'ν ἰδῇς νὰ κοντανασαῖν' κὶ τ'ν πατήσης 'ς τ'ν οὐρά, κάτ' βγάν' ἀποὺ τὸ στόμα πού εἶνι γιατρικό Θεσσ. (Μελιβ.) Ἐμασα τσῆ κονφοξυλιᾶς τὰ λουλούδια γιὰ γιατρικό Ὁθων. Μὲ μιὰν τ-τουλούμπαν γιατρικό ἐράντισα τξαι τὰ θκυὸ τὰ κλήματα (τουλούμπα = ψεκαστήρα) Κύπρ. Δὲν ἔχον πιῇ γιατρ'κό σ' οὔλη μ' τὴ ζουή Θεσσ. (Συκαμν.) Ξέρω τὴν ἄρρωσκια σ-σον, μ-μὲ τὸ γιατρικό ἐν τό'χω Κῶς (Πυλ.) Σὸν ἄρρωστον γιατρικό δίνε γιὰ νὰ λαροῦται (εἰς τὸν ἀσθενῆ δίδουν φάρμακον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ) Πόντ. Γιατρικά ἐποῦκαν τὸν ἄρρωστον πολλὰ Πόντ. (Τραπ.) Ἀγένωτον δαφί, βουγιὰν δοῦ βουγιού, ξιν γαὶ λάι, βασιλικὸ ατ-τρικό (ἀγένωτον=καινούργιο, βουγιὰ τοῦ βουγιού=κοπριά βοδιοῦ, ξιν=ξίδι· σκωπτικῶς ἐπὶ τῶν λαϊκῶν ἱατροσοφίῶν) Χάλκ. || Φρ. Γιατρικά νὰ τὰ φᾶς - νὰ τὰ πιῇς! (ἀρὰ κατὰ τῶν διαπραττόντων ἀδικίαν οἰκονομικῆς φύσεως) κοιν. Ὅσα μ' ἐφαίτ'σερε, σὲ γιατξικά νὰ σὲ δοῦρε (ὅσα μοῦ ἔφαγες, νὰ τὰ δώσης δι' ἀγορὰν φαρμάκων) Τσακων. Δὲν ὑπάρχει οὔτε γιὰ γιατρικό (πρὸς δῆλωσιν παντελοῦς ἐλλείψεως πράγματός τινος) κοιν. Οὔτε γιὰ γιατρικό! (βραχυλογικὴ ἔκφρασις τῆς προηγούμεν.) κοιν. Ἐν εὐραμεν γιατρικό! (οὐδὲν ἀπολύτως εὐρομεν) Ρόδ. Ἐσ-σὲ γαπῶ γιατρικό! (οὐδόλως σὲ ἀγαπῶ) αὐτόθ. Τὸ δίνει σὰ γιατρικό (εἰς πολὺ μικρὰν ποσότητα) κοιν. Ἐποί-κεν ἀτο δατρικόν (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πόντ. (Ἱμερ.) || Παροιμ.

Γάλα γυρευτὸ πικρὸ σὰ γιατρικό (διότι συνεπάγεται ὑποχρεώσεις) ἄγν. τόπ.

Ὁ καθέναν μοναχὸς του | θὰ νὰ βρῇ τὸ γιατρικό του Ἰόνιοι Νῆσ.

